

Arrest

nr. 252 228 van 6 april 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 9 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Koerd afkomstig uit het dorp Eskandar Abad en bent u Iraans staatsburger. U voerde sinds twee jaar een aantal activiteiten uit voor de KDPI. Zo plakte u affiches op de muren van dorpen in uw regio en verdeelde u pamfletten. Deze door u verdeelde documenten werden door uw neef afgedrukt. Dit deed u in totaal een zes- à zevental keer. De laatste keer was op 18 of 19 mordad 1398 (Iraanse kalender; stemt overeen met 9 of 10 augustus 2019 in de Gregoriaanse kalender). Toen zag u tijdens het ophangen van affiches in een dorpje vlakbij uw dorp dat een silhouet u aanstaarde. U raapte snel uw spullen bijeen en keerde langs de velden terug naar huis. Onderweg begroef u de documenten die u bij had. Na een overnachting thuis besloot u een tweetal dagen onder te duiken bij een tante, waarop u opnieuw naar huis terugkeerde. Toen u een tweetal dagen later 's morgens vroeg via jullie boomgaard vertrok om te werken, zag u nog net dat agenten uw

huis omsingelden, dat ze het huis binnendrongen en dat ze er ongeveer een half uur bleven. U gooide uw gsm weg en vluchtte naar M.A.D. (...), een familielid. In de periode dat u bij hem verbleef stuurde u hem naar uw zus, die bij uw ouders inwoont, om haar op de hoogte te brengen van uw verblijf bij hem. Vanuit uw onderduikadres organiseerde u uw vertrek uit Iran. Na een illegale reis via Turkije verzocht u op 20 september 2019 in België om internationale bescherming. Na uw aankomst hier vernam u dat de autoriteiten nog een aantal keer naar u kwamen informeren, onder meer bij een geestelijke van een nabijgelegen dorp en bij twee dorpsgenoten. U verklaarde uit vrees voor een lange gevangenisstraf niet meer naar Iran te kunnen terugkeren. In België bleef u zich inzetten voor de KDPI. Zo nam u hier sinds uw aankomst aan een drietal activiteiten deel. In oktober 2019 nam u deel aan een manifestatie voor het Europees Parlement als protest tegen het Turkse offensief in Syrië. Korte tijd later manifesteerde u voor de Iraanse ambassade in Brussel om te protesteren tegen de reactie van het regime tegen de protesten in aban 1398 (oktober/november 2019). Tot slot nam u deel aan een vergadering, die in de buurt van Roeselare plaatsvond en die georganiseerd werd naar aanleiding van de verjaardag van Ghassemelou, een voormalige voorzitter van de KDPI. Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u uw shenasnameh (geboorteboekje), uw melikaart (nationale kaart), uw Belgisch rijbewijs en verschillende foto's van uw activiteiten voor de KDPI hier in België neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst heeft u uw beweerde engagement voor de Koerdische zaak, en meer bepaald voor de KDPI, in Iran niet aannemelijk gemaakt. U verklaarde dat u samen met uw neef een cel vormde waarbij jullie als sympathisant van de KDPI pamfletten en affiches verspreidden. Uw neef drukte alles af en u zorgde voor de verspreiding zelf (CGVS, p. 10-11). Het is evenwel opvallend dat, hoewel u vermoedde dat uw neef de originele versie van de door jullie verspreide documenten van de website van de partij haalde, u niet eens met zekerheid de bron van de door u verspreide documenten kende (CGVS, p. 11). Voorts komt het bijzonder bevreemdend over dat, ofschoon u zich bewust was van het feit dat er 's nachts mensen konden passeren terwijl u uw illegale activiteiten uitvoerde – in de zomer werken de boeren immers ook 's nachts (CGVS, p. 20) –, u geen voorzorgsmaatregelen nam om u onherkenbaar te maken, door bijv. een masker, te dragen (CGVS, p. 19-20). U erkende dat dit een stommitieit was (CGVS, p. 19). Dat u een dergelijk risico nam en er zelfs niet aan gedacht had om uw gezicht te bedekken (CGVS, p. 20), hoewel u zich terdege bewust was van het risico dat Koerden lopen als ze illegale politieke activiteiten uitvoeren (CGVS, p. 20; p. 23), valt moeilijk te begrijpen en zet op zich al de geloofwaardigheid van uw politieke activiteiten op de helling. Dit blijkt tevens uit het feit dat u er niet in slaagde duidelijk te maken waarom u voor de KDPI, en dus niet voor een andere partij, heeft gekozen. U beperkte zich tot de oppervlakkige verklaring dat u de KDPI een geschikte partij vond en dat u van kindsbeen af de naam van de KDPI in uw regio had gehoord, maar u moest tevens erkennen dat u noch de Komala noch de andere [Koerdische] partijen kende (CGVS, p. 12).

Voorts zetten verschillende elementen de geloofwaardigheid van uw problemen ten gevolge van uw politiek engagement op losse schroeven.

Zo komt uw houding nadat u in het dorp door een silhouet was betrapt toen u affiches aan het ophangen was onwaarschijnlijk over. U verklaarde dat u nadat u betrapt werd gewoon naar huis ging en sliep. U wist immers dat er op die avond niets meer zou gebeuren: degene die u betrapt had moest u eerst herkennen en dan moest hij nog de nodige instanties op de hoogte brengen van hetgeen u had uitgevoerd. Nadat u een nachtje had geslapen, besloot u wel twee dagen bij een tante onder te duiken (CGVS, p. 15). Dat u gewoon naar huis terugkeerde en dat u er overnachtte omdat u in de veronderstelling leefde dat u eerst nog herkend moest worden en dat er eerst nog instanties verwittigd moesten worden, overtuigt, gelet op het feit dat u moest erkennen dat u totaal niet wist wie het silhouet was en sinds wanneer u door het silhouet geschaduwd werd (CGVS, p. 14; p. 18; p. 20) waardoor u logischerwijs niet kon weten of de persoon in kwestie al dan niet actief was binnen de Iraanse veiligheidsdiensten – hierdoor kon u niet weten of het 'verwittigen van instanties' veel tijd in beslag zou nemen – en of hij u reeds had herkend, niet. Gevraagd hoe u kon weten dat u de eerste nacht op uw gemak kon zijn – misschien reageerden de autoriteiten, in tegenstelling tot uw verwachtingen, heel efficiënt –, zei u enkel dat het toen zomer was en dat de nachten heel kort zijn, zodat u maar heel kort,

met name een tweetal uren, thuis bleef (CGVS, p. 15). Aangezien er ook in twee uur veel kan gebeuren, kan dit uiteraard bezwaarlijk als een overtuigende uitleg worden beschouwd.

Daarnaast komt het bevreemdend over dat, toen u bij M.A. (...) onderdook, u hem had gevraagd om aan uw zus, die bij u thuis samen met uw ouders woont, te vertellen dat u zich bij hem bevond (CGVS, p. 17). Zelfs al was u zeker dat uw zus de informatie over uw onderduikadres niet verder zou vertellen, zoals u aangaf (CGVS, p. 17), dan nog kan, gelet op de zoektocht van de autoriteiten naar u waarbij ze er niet voor terugdeinsden om uw huis te omsingelen, een huiszoeking uit te voeren en vragen aan uw familieleden te stellen (CGVS, p. 17), deze onvoorzichtige houding slechts moeilijk in overeenstemming gebracht worden met uw beweerde vrees, met name dat u vreesde dat, als de autoriteiten u te pakken zouden krijgen, u bijzonder lang vastgehouden zou worden (CGVS, p. 23).

Voorts is het hoogst merkwaardig dat u ofschoon u tijdens het uitvoeren van uw illegale politieke activiteiten (waarvoor u met uw neef P. (...) samenwerkte) betrappt werd door een onbekende, u hierdoor eerst twee dagen onderdook bij uw tante, u daarna, na het bezoek van de autoriteiten aan uw woning, onderdook bij M.A. (...) en u niet wist sinds wanneer u door de onbekende werd geschaduwd, u uw neef tijdens uw verblijf in Iran helemaal niet op de hoogte bracht van de door u ondervonden problemen ten gevolge van uw illegale politieke activiteiten (CGVS, p. 17). U rechtvaardigde dit doordat u uw gsm had weggegooid (CGVS, p. 17). Gevraagd of u niet had kunnen vragen aan M.A. (...) om uw neef te contacteren, antwoordde u dat u niet wilde dat iemand jullie contacten te weten kwam (CGVS, p. 17). Gewezen op het belang om uw neef op de hoogte te brengen van het eventuele gevaar, aangezien zijn activiteiten, door het uitlekken van uw activiteiten, misschien ook aan het licht waren gekomen, stelde u dat u er zeker van was dat hij niet in gevaar was omdat niemand wist van jullie samenwerking (CGVS, p. 18). Deze rechtvaardigingen voor uw nalaten uw neef tijdens uw verblijf in Iran op de hoogte te brengen van hetgeen u overkomen was kunnen echter niet overtuigen. Niet alleen zag u, toen u nog in Iran was, de mogelijkheid om uw zus op de hoogte te brengen van uw onderduikadres en vond u het toen u in Turkije was aangekomen blijkbaar plots wel nodig om uw neef van de gebeurtenissen op de hoogte te brengen (CGVS, p. 17), waardoor niet begrepen kan worden waarom u hem niet eerder op de hoogte kon of wilde brengen, ook erkende u, zoals reeds aangehaald, dat u niet wist sinds wanneer u door het silhouet dat u betrapte werd geschaduwd (CGVS, p. 18), waardoor u logischerwijs nooit zeker kon zijn dat jullie in het kader van het uitvoeren van jullie illegale activiteiten niet samen werden gezien. Aangezien u zelf beweerde te vrezen voor een lange arrestatie ten gevolge van uw activiteiten waardoor aangenomen kan worden dat uw neef, die aan uw activiteiten zou deelgenomen hebben, eveneens een zware straf riskeert, valt het moeilijk te begrijpen dat u, toen u nog in Iran was, geen enkele poging heeft ondernomen om uw neef te verwittigen van het mogelijke imminente gevaar, temeer daar u wel degelijk rekening hield met de mogelijkheid dat u tijdens het ophalen van de affiches bij uw neef toch achtervolgd had kunnen worden (CGVS, p. 19). Dat u uw neef niet probeerde te verwittigen ondanks jullie beweerde politieke samenwerking en ondanks het risico dat hij liep, ondermijnt dan ook niet alleen de geloofwaardigheid van uw bewering in de problemen te zijn gekomen, maar tevens de geloofwaardigheid van jullie politieke samenwerking en dus jullie politieke activiteiten in ernstige mate.

Verder heeft u uw illegale reisweg – u verklaarde op illegale wijze de grens met Turkije te hebben overgestoken nadat uw politieke activiteiten aan het licht waren gekomen – niet aannemelijk gemaakt. U legde immers uw paspoort of een kopie ervan niet neer. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u dit document in Iran bij uw broer zou hebben achtergelaten. Gevraagd om een kopie zei u weliswaar dat u niet wist of dit zou lukken, aangezien uw broers echtgenote recent is overleden en veel spullen moeilijk terug te vinden waren. Erop gewezen dat dit geen afdoende reden was om dit document niet neer te leggen, zei u plots dat uw broer al een maand bij uw familie, i.e. op een vijftigtal kilometer van zijn huis, woont. Er werd u gewezen op het feit dat ook dit niet als een onoverkomelijke hindernis kon beschouwd worden. U kreeg vijf werkdagen de tijd om alsnog een kopie van uw paspoort neer te leggen (CGVS, p. 7). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u vooralsnog, hoewel de u toegekende termijn reeds geruime tijd is verstreken, uw paspoort niet heeft neergelegd noch dat u een plausibele verklaring heeft aangebracht voor het nog steeds ontbreken ervan. Aangezien van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht kan worden dat hij al deze documenten neerlegt die zijn asielerzoek enigszins ondersteunen, kan dan ook sterk vermoed worden dat u uw paspoort achterhoudt, mogelijks omdat hierin informatie, zoals een uitreisstempel, staat die niet in overeenstemming te brengen is met de inhoud van de door u op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen.

Bijkomend kan nog gewezen worden op het opmerkelijke feit dat, ofschoon u het nodig vond om tijdens de door de autoriteiten uitgevoerde huiszoeking uit veiligheidsoverwegingen uw gsm weg te gooien, u, alvorens u uw gsm daadwerkelijk weggooide, nog uw simkaart, die op uw naam stond, eruit haalde, dat u deze door M.A. (...) aan uw familie liet bezorgen en dat zij deze simkaart sindsdien nog heeft geactiveerd. Dit deed ze twee à drie maanden later. Ondanks het activeren ervan door uw familie kwamen de autoriteiten, die volgens u actief op zoek zijn naar u, niet meer bij u thuis langs om naar u te

informerend. Volgens u wisten ze dat u in het buitenland bent (CGVS, p. 5; p. 21-22). Aangezien de autoriteiten tot in de negende maand van 1398 (november/ december 2019) onder meer bij een geestelijke en dorpsgenoten naar u en uw verblijfplaats kwamen vragen (CGVS, p. 4-5) - dit is dezelfde periode waarin uw telefoonnummer voor het eerst zou zijn geactiveerd -, overtuigt uw uitleg hiervoor niet. Overigens heeft u zelfs niet eens gevraagd aan uw familie of de autoriteiten op één of andere manier gemerkt hebben dat uw telefoonnummer opnieuw geactiveerd werd (CGVS, p. 22). Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zich zo volledig mogelijk informeert over alle aspecten die enigszins verband houden met zijn beweerdde problemen. Dat de Iraanse autoriteiten klaarblijkelijk niet werden gealarmeerd door het activeren van uw telefoonnummer en dat u hierover aan het thuisfront zelfs geen vragen heeft gesteld, tast dan ook bijkomend de geloofwaardigheid van uw bewering dat ze actief naar u op zoek zouden zijn aan.

De geloofwaardigheid van uw beweerdde problemen ten gevolge van uw beweerdde illegale politieke activiteiten wordt tot slot ondergraven doordat u niet de minste informatie had over eventuele juridische procedures die momenteel tegen u ingesteld zouden kunnen zijn. U heeft hiernaar zelfs nooit geïnformeerd (CGVS, p. 20). Zelfs al dacht u dat de Iraanse autoriteiten pas een [juridische] zaak zouden starten wanneer ze u te pakken kregen (CGVS, p. 20), dan nog kan, zoals reeds aangestipt, van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich terdege informeert over al deze elementen die rechtstreeks in verband staan met zijn beweerdde vrees. Het feit dat u niet eens informeerde naar mogelijke juridische procedures tegen u, ondermijnt dan ook bijkomend de geloofwaardigheid van uw beweerdde vrees.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er dan ook toe te besluiten dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerdde politieke activiteiten in Iran en aan de problemen die u hierdoor ondervonden zou hebben.

De elementen die wijzen op uw tekort aan geloofwaardigheid zijn bovendien van die aard dat ze het onmogelijk maken om zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie, meer bepaald om de redenen waarom u uw land verlaten hebt, op uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst en op het eventuele risico op vervolging. Ze zijn tevens van die aard dat zij een beoordeling van het risico van vervolging ten gevolge van uw in België gevoerde activiteiten onmogelijk maken. Het is immers voor dit laatste van primordiaal belang een reëel en geloofwaardig beeld te hebben van uw achtergrond, uw eventuele relaties met de autoriteiten en uw vroeger verrichte activiteiten. Door uw ongeloofwaardige verklaringen inzake uw vluchtmotieven maakt u die beoordeling onmogelijk.

Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging/ moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden.

In dit verband kan erop gewezen worden dat uw activiteiten voor de KDPI in België, die u aan de hand van een aantal foto's aantoonde, zeer gelimiteerd blijken te zijn. Zo beperkte uw bijdrage aan de drie activiteiten waarbij u present was zich tot een loutere deelname als gewone betogers. U heeft hierbij nooit een organisatorische rol opgenomen, noch met de pers gesproken, noch gesproken (CGVS, p. 3). Voorts erkende u dat de betoging aan het Schumanplein, waaraan u als één van de ongeveer 300 à 400 deelnemers participeerde, niet tegen Iran, maar tegen Turkije was gericht (CGVS, p. 4). Voorts vond de activiteit, waaraan u (net als 200 anderen) nabij Roeselare deelnam, binnenskamers plaats (CGVS, p. 4), waardoor bezwaarlijk aangenomen kan worden dat de Iraanse autoriteiten hiervan op de hoogte zouden kunnen zijn. Betreffende de betoging voor de Iraanse ambassade blijkt uit uw verklaringen tot slot dat er zo'n 300 andere betogers aan deelnamen, waardoor het wederom niet plausibel is dat u, die er enkel als gewone deelnemer aanwezig was, door de Iraanse autoriteiten zou zijn geïdentificeerd. U erkende bovendien niet te weten of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw deelname aan drie politieke activiteiten in België (CGVS, p. 4). Gelet op deze bevindingen over uw zeer beperkte politieke activiteiten in België kan bezwaarlijk aangenomen worden dat u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielaanvraag, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u neergelegde documenten staven enkel uw identiteit en nationaliteit, waaraan niet wordt getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de:

"Schending van de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel + manifeste appreciatiefout.

- Schending van art. 1, sectie A, § 2 van de Conventie van Genève van 28/07/1951."

Verzoeker gaat vooreerst in op de vrees voor vervolging in de zin van de voormelde Conventie van Genève. Verzoeker geeft aan dat het CGVS ten onrechte de vluchtelingenstatus weigerde, herhaalt in dit kader de aangevoerde feiten en vrees en stelt dat hij in Iran vreest gearresteerd te zullen worden en slachtoffer te zullen worden van represailles vanwege de Iraanse autoriteiten omwille van zijn politieke engagement voor de KDPI. Activiteiten voor deze partij zijn strafbaar in Iran.

Verzoeker stelt vervolgens:

"Het CGVS stelt de oprechtheid van verzoekers verklaringen ten onrechte in vraag om reden dat deze bevreemdend zouden zijn en onwaarschijnlijk zouden overkomen.

De redenen die het CGVS meent te kunnen aanhalen om verzoekers verklaringen op enkele onderdelen in twijfel te trekken ; kunnen niet worden weerhouden.

In de bestreden beslissing beschrijft het CGVS enkele hypothetische scenario's om vervolgens te besluiten dat in geen enkele van de beschreven situaties de feitenversie van verzoeker geloofwaardig kan zijn."

Met betrekking tot het verwijt dat hij niet wist welke de bron was van de door hem verspreide documenten, betoogt verzoeker:

"Verzoekers antwoord dat het zijn neef was die zich met het bureauwerk bezighield (o.a. online politieke informatie opzoeken om deze aan te wenden in de affiches) en deze vervolgens ook liet afdrukken ; waarna het verzoekers taak was om deze affiches te verspreiden.

Verzoeker en zijn neef kenden elkaar en vertrouwden elkaar volledig.

Verzoeker had geen reden om zijn neef noch diens 'bronnenonderzoek' of drukwerk in vraag te stellen.

Hier is helemaal niets bevreemdends aan."

Voorts geeft verzoeker aan:

"Net zomin is het vreemd dat verzoeker geen masker droeg op het moment dat hij de affiches verspreidde.

In tegenstelling tot hetgeen het CGVS voorhoudt, had verzoeker wel degelijk voorzorgsmaatregelen getroffen.

Het feit dat verzoeker het plakwerk deed tijdens de nachten en alleen in naburige dorpen (dus niet in zijn eigen dorp, waar de mensen hem kennen), zijn op zich reeds wel degelijk voorzorgsmaatregelen.

Als er al sporadisch iemand op straat zou komen, dan zou verzoeker zich alleen maar verdacht maken indien hij zou gezien worden met een masker ; reden waarom hij géén masker droeg."

Betreffende zijn keuze om activiteiten te voeren voor de KDPI, verklaart verzoeker:

"Het CGVS verliest hierbij uit het oog dat iemands beweegredenen om een bepaalde persoonlijke keuze te maken (voor deze of gene partij), heel persoonlijk zijn en verschillen van individu tot individu.

Verzoeker had nu eenmaal voor de KDPI gekozen, mede omdat zijn neef eveneens actief was binnen die partij."

Verzoeker vervolgt:

"Voor wb de overige aangehaalde weigeringsmotieven, is verzoeker van mening dat het CGVS spijkers op laag water zoekt.

Zo o.a. daar waar het CGVS het verzoeker kwalijk neemt dat hij de nacht toen hij gezien was door een silhouet, alsnog terug naar zijn huis is gegaan om er te gaan slapen.

Vooreerst geeft het CGVS een verkeerde feitenvoorstelling door voor te houden dat verzoeker eerst 'een nachtje had geslapen' bij hem thuis, nadat hij 'betrapt' was door een silhouet.

Dit klopt hoegenaamd niet.

Het is juist dat verzoeker die nacht is teruggekeerd naar huis.

Maar, het is niet correct dat verzoeker bij hem thuis 'een ganse nacht' zou zijn gebleven.

Het was zomer en de nachten waren korter ; verzoeker was niet langer dan twee uren thuis gebleven om vervolgens ; nadat hij alles had overpiekerd , de knoop had doorgehakt dat het toch verstandiger zou zijn om geen risico's te nemen en zijn woning te verlaten ; just in case.

Het CGVS verliest uit het oog dat verzoeker ook helemaal niet was aangesproken geweest, laat staan beschuldigd, door die silhouet.

Evengoed had die silhouet hem helemaal niet herkend ; het was immers nacht en de zichtbaarheid was niet goed.

Desalniettemin, en omdat verzoeker toch met twijfels bleef zitten ; nam hij het zekere boven het onzekere, en verliet hij zijn woning na amper twee uren.

(...)"

Verzoeker volhardt voor het overige in zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. "Verzoeker is formeel dat hij wel degelijk zijn volle medewerking heeft verleend aan het CGVS bij het verschaffen van informatie over de persoonlijke omstandigheden die hem ertoe genoodzaakt hadden om Iran in september 2019 te ontvluchten.

Verzoeker reikte hierbij alle nodige feiten en relevante elementen aan het CGVS. In tegenstelling tot hetgeen het CGVS aanhaalt in de bestreden beslissing, waren de door verzoeker gegeven antwoorden op de door de protection Officer gestelde vragen tijdens het onderhoud dd. 21 augustus 2020, in de gegeven omstandigheden wel degelijk oprecht en realistisch.

Uit verzoekers onderhoud op het CGVS dd. 21 augustus 2020 is gebleken dat verzoeker wel degelijk een voldoende duidelijk zicht heeft geboden over zijn levensomstandigheden in Eskandar Abad de voorbije jaren ; zijn sympathieën voor de KDPI ; de propaganda activiteiten die hij samen met zijn neef Pezhman voor de partij voerde in de naburige dorpen alsook de moeilijkheden met de autoriteiten die daaruit voortvloeiden etc.

De motivering in de bestreden beslissing, staat hiermee in contrast."

Verzoeker voert verder aan:

"De diverse doorleefde, coherente en eensluidende antwoorden die verzoeker tijdens zijn onderhoud wél wist te geven op specifieke vragen aangaande zijn asielrelaas en profiel, worden ten onrechte doodgezwegen in de weigeringsbeslissing.

Het is opmerkelijk dat het CGVS in de bestreden beslissing daaraan voorbij gaat.

Uiteraard gaat het niet op om in de bestreden beslissing uitsluitend die vragen uit te kiezen waarop verzoeker misschien een onvoldoende antwoord heeft gegeven en te zwijgen over de meerdere andere vragen waarop verzoeker wél een overtuigend antwoord heeft gegeven.

Het CGVS gaat ten onrechte selectief tewerk.

Hiermee toont het CGVS dat zij in dit concrete dossier geen blijk heeft gegeven van behoorlijk en zorgvuldig bestuur.

De door het CGVS geciteerde onaannemelijkheden mbt verzoekers asielrelaas kunnen in het geval van verzoeker niet worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen in zijn verklaringen en zijn op zichzelf niet van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag.

De toelichting die verzoeker aan de PO gaf telkens als hij werd gevraagd om meer uitleg te geven over bepaalde onderdelen waarover de PO zich bedenkingen had gemaakt, was wel degelijk aannemelijk en niet a priori ongeloofwaardig.

De hoeveelheid verklaringen van verzoeker zoals afgelegd tijdens zijn opeenvolgende gehoren, bij de DVZ dd. 10 februari 2020 enerzijds en op het CGVS dd. 21 augustus 2020 anderzijds , waar verzoeker wél blijk gaf van een oprecht asielrelaas, overstijgen in ruime mate het aantal verklaringen die dat misschien, op enkele onderdelen, niet waren.

Tijdens zijn onderhoud op het CGVS was wel degelijk gebleken dat verzoeker op een overtuigende en doorleefde manier had gesproken over zijn activiteiten voor de KDPI.

Het CGVS heeft de moeilijkheden die verzoeker wel degelijk heeft gekend, fout ingeschat.

Verzoekers problemen van vervolgingen door de Iraanse autoriteiten, zijn in het concrete geval van verzoeker, wel degelijk ernstig.

De omstandigheden waarin verzoeker in Iran leefde, waren wel degelijk van die aard dat hij genoodzaakt was om een drastische beslissing te nemen en het land te verlaten in juli 2019.

De KDPI is in Iran buiten de wet gesteld.

Bij een terugkeer naar Iran vreest verzoeker dat hij zal worden gearresteerd en dat hij tijdens zijn opsluiting het slachtoffer van mishandelingen zal worden.

Een vlucht naar Europa in 2019 was voor verzoeker de enige uitweg in de hoop daar een veilige thuishaven te kunnen vinden.

Verzoeker is momenteel bezig om via kontakten in Iran bijkomende bewijzen te verzamelen ; zowel aangaande zijn reisweg alsook aangaande de redenen waarom hij zijn land is moeten ontvluchten.

Van zodra verzoeker bijkomende documenten in zijn bezit zal hebben, zal hij ze direct toevoegen aan zijn administratief dossier.

In ieder geval heeft het CGVS ten onrechte onvoldoende de problemen erkend die verzoeker ondervindt in Iran.

Uit verzoekers onderhoud dd. 21 augustus 2020 is voldoende gebleken dat hij zijn asielrelaas afdoende heeft toegelicht en voldoende elementen heeft aangehaald die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Twijfels over bepaalde aspecten van verzoekers relaas ontslaan het CGVS niet van haar opdracht en onderzoeksplicht om verzoekers vrees voor vervolging grondig te toetsen.

Verzoeker blijft ervan overtuigd dat hij bij een terugkeer naar Iran het voorwerp zal uitmaken van een persoonsgerichte vervolging.

Volgens verzoeker schendt het CGVS de zorgvuldigheidsverplichting door geen grondig onderzoek te voeren naar de elementen die hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald.

Bij het voorbereiden van het dossier en het nemen van haar beslissing is het CGVS onzorgvuldig te werk gegaan.

In de gegeven omstandigheden zouden de verklaringen van verzoeker moeten volstaan om hem minstens het voordeel van de twijfel te verlenen.

Het CGVS heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.

Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had het CGVS een vollediger en grondiger onderzoek dienen te wijden aan alle gegevens van het dossier en meer rekening dienen te houden met de opmerkingen en argumenten van verzoeker."

Vervolgens gaat verzoeker in op het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet). Hij stelt dat zijn relaas beantwoordt aan de criteria in artikel 48/4, § 2, b).

2.2. Verzoeker vraagt gelet op het voorgaande om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor bijkomend onderzoek terug te sturen naar het CGVS.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen stukken of documenten bij het onderhavige verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet welk(e) van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur hij benevens de motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel geschonden acht. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

In tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, behelst de motiveringsplicht daarbij in hoofde van verweerder geenszins de verplichting om, zo zulks al mogelijk zou zijn, alle elementen die spelen in het voordeel, dan wel in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming, in de bestreden beslissing op te nemen.

3.3. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.5. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omdat hij problemen zou riskeren en een vrees zou dienen te koesteren naar aanleiding van de verspreiding, in samenwerking met zijn neef, van pamfletten en affiches van de KDPI.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing echter vooreerst met recht gemotiveerd:

“Vooreerst heeft u uw beweerde engagement voor de Koerdische zaak, en meer bepaald voor de KDPI, in Iran niet aannemelijk gemaakt. U verklaarde dat u samen met uw neef een cel vormde waarbij jullie als sympathisant van de KDPI pamfletten en affiches verspreidden. Uw neef drukte alles af en u zorgde voor de verspreiding zelf (CGVS, p. 10-11). Het is evenwel opvallend dat, hoewel u vermoedde dat uw neef de originele versie van de door jullie verspreide documenten van de website van de partij haalde, u niet eens met zekerheid de bron van de door u verspreide documenten kende (CGVS, p. 11).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat verzoeker zich enerzijds ertoe zou hebben geëngageerd om samen met zijn neef pamfletten en affiches van de KDPI te verspreiden doch anderzijds niet eens kon aangeven van waar zijn neef deze pamfletten en affiches haalde, is in het geheel niet aannemelijk. Dat zij het, ondanks dat zij elkaar vertrouwden en goed kenden, hierover in het kader van hun gezamenlijke activiteiten, waarbij zijn neef instond voor het vergaren en het afdrucken van de documenten en verzoeker zelf instond voor de verspreiding van deze documenten, nooit zouden hebben gehad, is niet geloofwaardig. Dit geldt nog des te meer nu van verzoeker mocht worden verwacht dat hij de nodige interesse zou hebben vertoond voor de inhoud en de herkomst van de documenten die hij met gevaar voor eigen leven beweert te hebben verspreid.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Voorts komt het bijzonder bevreemdend over dat, ofschoon u zich bewust was van het feit dat er 's nachts mensen konden passeren terwijl u uw illegale activiteiten uitvoerde – in de zomer werken de boeren immers ook 's nachts (CGVS, p. 20) –, u geen voorzorgsmaatregelen nam om u onherkenbaar te maken, door bijv. een masker, te dragen (CGVS, p. 19-20). U erkende dat dit een stommititeit was (CGVS, p. 19). Dat u een dergelijk risico nam en er zelfs niet aan gedacht had om uw gezicht te bedekken (CGVS, p. 20), hoewel u zich terdege bewust was van het risico dat Koerden lopen als ze illegale politieke activiteiten uitvoeren (CGVS, p. 20; p. 23), valt moeilijk te begrijpen en zet op zich al de geloofwaardigheid van uw politieke activiteiten op de helling.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. In tegenstelling met wat hij laat uitschijnen in het verzoekschrift, kon immers weldegelijk worden verwacht dat hij zich op het ogenblik waarop hij in zijn regio zijn illegale activiteiten uitvoerde onherkenbaar zou hebben gemaakt. Verzoeker erkende zulks daarenboven uitdrukkelijk bij het CGVS en gaf aldaar zelf aan dat hij een stommititeit had begaan door zich niet onherkenbaar te maken. Dat hij hieraan, ondanks dat hij zich kennelijk bewust was van het risico verbonden aan zijn activiteiten, niet eens zou hebben gedacht en zulk risico zou

hebben genomen, is niet aannemelijk en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde relaas.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Dit blijkt tevens uit het feit dat u er niet in slaagde duidelijk te maken waarom u voor de KDPI, en dus niet voor een andere partij, heeft gekozen. U beperkte zich tot de oppervlakkige verklaring dat u de KDPI een geschikte partij vond en dat u van kindsbeen af de naam van de KDPI in uw regio had gehoord, maar u moest tevens erkennen dat u noch de Komala noch de andere [Koerdische] partijen kende (CGVS, p. 12).”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Waar hij in het verzoekschrift aangeeft dat hij voor de KDPI koos mede omdat zijn neef voor deze partij actief was, biedt hij immers geenszins een afdoende verklaring voor en doet hij geenszins afbreuk aan het gegeven dat hij niet bij machte bleek en blijkt om duidelijk te maken waarom hij voor deze partij koos. Gelet op het ernstige risico dat zijn activiteiten voor deze partij in Iran inhielden voor zowel zichzelf als zijn neef, was het geenszins onredelijk om van verzoeker te verwachten dat deze op een spontane, doorleefde, duidelijke, gedetailleerde en geloofwaardige wijze zou kunnen verhalen over zijn politieke engagement en dat hij in dit kader gedegen verklaringen zou kunnen afleggen over de reden(en) achter zijn beslissing om activiteiten te voeren voor de KDPI. Dat hij in dit kader noch de Komala, noch de andere (Koerdische) partijen bleek te kennen en niet verder kwam en komt dan aan te geven dat hij de KDPI een geschikte partij vond, dat hij de naam van deze partij van kindsbeen af hoorde vernoemen en dat zijn neef actief was binnen deze partij, doet aldus afbreuk aan zijn beweerde engagement en activiteiten voor deze partij en asielrelaas.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Voorts zetten verschillende elementen de geloofwaardigheid van uw problemen ten gevolge van uw politiek engagement op losse schroeven.

Zo komt uw houding nadat u in het dorp door een silhouet was betrapt toen u affiches aan het ophangen was onwaarschijnlijk over. U verklaarde dat u nadat u betrapt werd gewoon naar huis ging en sliep. U wist immers dat er op die avond niets meer zou gebeuren: degene die u betrapt had moest u eerst herkennen en dan moest hij nog de nodige instanties op de hoogte brengen van hetgeen u had uitgevoerd. Nadat u een nachtje had geslapen, besloot u wel twee dagen bij een tante onder te duiken (CGVS, p. 15). Dat u gewoon naar huis terugkeerde en dat u er overnachtte omdat u in de veronderstelling leefde dat u eerst nog herkend moest worden en dat er eerst nog instanties verwittigd moesten worden, overtuigt, gelet op het feit dat u moest erkennen dat u totaal niet wist wie het silhouet was en sinds wanneer u door het silhouet geschaduwde werd (CGVS, p. 14; p. 18; p. 20) waardoor u logischerwijs niet kon weten of de persoon in kwestie al dan niet actief was binnen de Iraanse veiligheidsdiensten – hierdoor kon u niet weten of het ‘verwittigen van instanties’ veel tijd in beslag zou nemen – en of hij u reeds had herkend, niet. Gevraagd hoe u kon weten dat u de eerste nacht op uw gemak kon zijn – misschien reageerden de autoriteiten, in tegenstelling tot uw verwachtingen, heel efficiënt –, zei u enkel dat het toen zomer was en dat de nachten heel kort zijn, zodat u maar heel kort, met name een tweetal uren, thuis bleef (CGVS, p. 15). Aangezien er ook in twee uur veel kan gebeuren, kan dit uiteraard bezwaarlijk als een overtuigende uitleg worden beschouwd.”

Verzoeker slaagt er niet om afbreuk te doen aan deze motieven. Hij vergenoegt zich immers in wezen tot een loutere herhaling en bevestiging van zijn eerder afgelegde verklaringen. Hiermee doet hij geenszins afbreuk aan de voormelde, inzake deze verklaringen gedane vaststellingen. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, nadat hij 's nachts werd betrapt bij het ophangen van KDPI-affiches, eenvoudigweg zou zijn teruggekeerd naar huis, aldaar de rest van de nacht zou hebben doorgebracht en er daarbij vanuit zou zijn gegaan dat zijn betraping die nacht niet tot verdere problemen zou (kunnen) leiden.

Verder is het niet aannemelijk dat verzoeker, hoewel deze de ochtend nadien toch zou hebben beslist dat het nodig was onder te duiken, reeds twee dagen later eenvoudigweg zou zijn teruggekeerd naar zijn eigen woning. Redelijkerwijze kon gelet op de ernst van de gevreesde problemen en vervolging, de aangehaalde betraping en zijn initiële beslissing om onder te duiken, immers worden verwacht dat hij zich terughoudender zou hebben opgesteld, de kat uit de boom zou hebben gekeken en op deze of een andere wijze uitsluitel zou hebben trachten te verkrijgen over de vraag of hij al dan niet in de negatieve aandacht van zijn autoriteiten stond.

Eveneens is het, gelet op het gegeven dat dit blijkens verzoekers verdere relaas weldegelijk zo zou zijn geweest, ongeloofwaardig dat de autoriteiten verzoeker na diens terugkeer naar zijn woning niet sneller zouden hebben geïnterpelleerd en hierover nogmaals een tweetal dagen deden.

Verzoeker laat de bestreden beslissing daarenboven geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Daarnaast komt het bevreemdend over dat, toen u bij M.A. (...) onderdook, u hem had gevraagd om aan uw zus, die bij u thuis samen met uw ouders woont, te vertellen dat u zich bij hem bevond (CGVS, p. 17). Zelfs al was u zeker dat uw zus de informatie over uw onderduikadres niet verder zou vertellen, zoals u aangaf (CGVS, p. 17), dan nog kan, gelet op de zoektocht van de autoriteiten naar u waarbij ze er niet voor terugdeinsden om uw huis te omsingelen, een huiszoeking uit te voeren en vragen aan uw familieleden te stellen (CGVS, p. 17), deze onvoorzichtige houding slechts moeilijk in overeenstemming gebracht worden met uw beweerde vrees, met name dat u vreesde dat, als de autoriteiten u te pakken zouden krijgen, u bijzonder lang vastgehouden zou worden (CGVS, p. 23).”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel ongemoeid laat, onverminderd gelden.

Eveneens laat verzoeker de bestreden beslissing volledig onverlet waar gesteld wordt:

“Voorts is het hoogst merkwaardig dat u ofschoon u tijdens het uitvoeren van uw illegale politieke activiteiten (waarvoor u met uw neef P. (...) samenwerkte) betrappt werd door een onbekende, u hierdoor eerst twee dagen onderdook bij uw tante, u daarna, na het bezoek van de autoriteiten aan uw woning, onderdook bij M.A. (...) en u niet wist sinds wanneer u door de onbekende werd geschaduwd, u uw neef tijdens uw verblijf in Iran helemaal niet op de hoogte bracht van de door u ondervonden problemen ten gevolge van uw illegale politieke activiteiten (CGVS, p. 17). U rechtvaardigde dit doordat u uw gsm had weggegooid (CGVS, p. 17). Gevraagd of u niet had kunnen vragen aan M.A. (...) om uw neef te contacteren, antwoordde u dat u niet wilde dat iemand jullie contacten te weten kwam (CGVS, p. 17). Gewezen op het belang om uw neef op de hoogte te brengen van het eventuele gevaar, aangezien zijn activiteiten, door het uitlekken van uw activiteiten, misschien ook aan het licht waren gekomen, stelde u dat u er zeker van was dat hij niet in gevaar was omdat niemand wist van jullie samenwerking (CGVS, p. 18). Deze rechtvaardigingen voor uw nalaten uw neef tijdens uw verblijf in Iran op de hoogte te brengen van hetgeen u overkomen was kunnen echter niet overtuigen. Niet alleen zag u, toen u nog in Iran was, de mogelijkheid om uw zus op de hoogte te brengen van uw onderduikadres en vond u het toen u in Turkije was aangekomen blijkbaar plots wel nodig om uw neef van de gebeurtenissen op de hoogte te brengen (CGVS, p. 17), waardoor niet begrepen kan worden waarom u hem niet eerder op de hoogte kon of wilde brengen, ook erkende u, zoals reeds aangehaald, dat u niet wist sinds wanneer u door het silhouet dat u betrapte werd geschaduwd (CGVS, p. 18), waardoor u logischerwijs nooit zeker kon zijn dat jullie in het kader van het uitvoeren van jullie illegale activiteiten niet samen werden gezien. Aangezien u zelf beweerde te vrezen voor een lange arrestatie ten gevolge van uw activiteiten waardoor aangenomen kan worden dat uw neef, die aan uw activiteiten zou deelgenomen hebben, eveneens een zware straf riskeert, valt het moeilijk te begrijpen dat u, toen u nog in Iran was, geen enkele poging heeft ondernomen om uw neef te verwittigen van het mogelijke imminente gevaar, temeer daar u wel degelijk rekening hield met de mogelijkheid dat u tijdens het ophalen van de affiches bij uw neef toch achtervolgd had kunnen worden (CGVS, p. 19). Dat u uw neef niet probeerde te verwittigen ondanks jullie beweerde politieke samenwerking en ondanks het risico dat hij liep, ondermijnt dan ook niet alleen de geloofwaardigheid van uw bewering in de problemen te zijn gekomen, maar tevens de geloofwaardigheid van jullie politieke samenwerking en dus jullie politieke activiteiten in ernstige mate.”

Ook deze motieven vinden steun in het dossier en zijn pertinent en terecht. Gezien verzoeker deze volledig onverlet laat, blijven zij onverminderd overeind.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Verder heeft u uw illegale reisweg – u verklaarde op illegale wijze de grens met Turkije te hebben overgestoken nadat uw politieke activiteiten aan het licht waren gekomen – niet aannemelijk gemaakt. U legde immers uw paspoort of een kopie ervan niet neer. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u dit document in Iran bij uw broer zou hebben achtergelaten. Gevraagd om een kopie zei u weliswaar dat u niet wist of dit zou lukken, aangezien uw broers echtgenote recent is overleden en veel spullen moeilijk terug te vinden waren. Erop gewezen dat dit geen afdoende reden was om dit document niet neer te leggen, zei u plots dat uw broer al een maand bij uw familie, i.e. op een vijftigtal kilometer van zijn huis, woont. Er werd u gewezen op het feit dat ook dit niet als een onoverkomelijke hindernis kon beschouwd worden. U kreeg vijf werkdagen de tijd om alsnog een kopie van uw paspoort neer te leggen (CGVS, p. 7). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u vooralsnog, hoewel de u toegekende termijn reeds geruime tijd is verstreken, uw paspoort niet heeft neergelegd noch dat u een plausibele verklaring heeft aangebracht voor het nog steeds ontbreken ervan. Aangezien van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht kan worden dat hij al deze documenten neerlegt die zijn asielerzoek enigszins ondersteunen, kan dan ook sterk vermoed worden dat u uw paspoort achterhoudt, mogelijks omdat hierin informatie, zoals een uitreisstempel, staat die niet in

overeenstemming te brengen is met de inhoud van de door u op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Waar hij in het verzoekschrift aangeeft dat hij bezig is de nodige bewijzen te vergaren, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat hij dergelijke bewijzen tot op heden niet bijbrengt. Hoe dan ook biedt verzoeker hiermee niet de minste verklaring voor het gegeven dat hij eerder naliet om zijn paspoort neer te leggen en hiervoor geen dienstige en afdoende uitleg verschafte.

Verzoeker voert verder niet één concreet en dienstig argument aan ter weerlegging van de inhoud van de bestreden beslissing doch laat deze geheel onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Bijkomend kan nog gewezen worden op het opmerkelijke feit dat, ofschoon u het nodig vond om tijdens de door de autoriteiten uitgevoerde huiszoeking uit veiligheidsoverwegingen uw gsm weg te gooien, u, alvorens u uw gsm daadwerkelijk weggooide, nog uw simkaart, die op uw naam stond, eruit haalde, dat u deze door M.A. (...) aan uw familie liet bezorgen en dat zij deze simkaart sindsdien nog heeft geactiveerd. Dit deed ze twee à drie maanden later. Ondanks het activeren ervan door uw familie kwamen de autoriteiten, die volgens u actief op zoek zijn naar u, niet meer bij u thuis langs om naar u te informeren. Volgens u wisten ze dat u in het buitenland bent (CGVS, p. 5; p. 21-22). Aangezien de autoriteiten tot in de negende maand van 1398 (november/ december 2019) onder meer bij een geestelijke en dorpsgenoten naar u en uw verblijfplaats kwamen vragen (CGVS, p. 4-5) - dit is dezelfde periode waarin uw telefoonnummer voor het eerst zou zijn geactiveerd -, overtuigt uw uitleg hiervoor niet. Overigens heeft u zelfs niet eens gevraagd aan uw familie of de autoriteiten op één of andere manier gemerkt hebben dat uw telefoonnummer opnieuw geactiveerd werd (CGVS, p. 22). Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zich zo volledig mogelijk informeert over alle aspecten die enigszins verband houden met zijn beweerdde problemen. Dat de Iraanse autoriteiten klaarblijkelijk niet werden gealarmeerd door het activeren van uw telefoonnummer en dat u hierover aan het thuisfront zelfs geen vragen heeft gesteld, tast dan ook bijkomend de geloofwaardigheid van uw bewering dat ze actief naar u op zoek zouden zijn aan.

De geloofwaardigheid van uw beweerdde problemen ten gevolge van uw beweerdde illegale politieke activiteiten wordt tot slot ondergraven doordat u niet de minste informatie had over eventuele juridische procedures die momenteel tegen u ingesteld zouden kunnen zijn. U heeft hiernaar zelfs nooit geïnformeerd (CGVS, p. 20). Zelfs al dacht u dat de Iraanse autoriteiten pas een [juridische] zaak zouden starten wanneer ze u te pakken kregen (CGVS, p. 20), dan nog kan, zoals reeds aangestipt, van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich terdege informeert over al deze elementen die rechtstreeks in verband staan met zijn beweerdde vrees. Het feit dat u niet eens informeerde naar mogelijke juridische procedures tegen u, ondermijnt dan ook bijkomend de geloofwaardigheid van uw beweerdde vrees.”

Deze motieven vinden steun in het dossier en zijn pertinent en terecht. Gezien verzoeker niet de minste poging onderneemt teneinde deze motieven te weerleggen of betwisten, blijven deze onverminderd gehandhaafd.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende engagement en activiteiten voor de KDPI in Iran, aan de beweerdde, hieruit voortgesproten problemen en aan de vrees voor vervolging die verzoeker ingevolge hiervan stelde en stelt te koesteren.

Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens met recht gemotiveerd:

“De elementen die wijzen op uw tekort aan geloofwaardigheid zijn bovendien van die aard dat ze het onmogelijk maken om zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie, meer bepaald om de redenen waarom u uw land verlaten hebt, op uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst en op het eventuele risico op vervolging. Ze zijn tevens van die aard dat zij een beoordeling van het risico van vervolging ten gevolge van uw in België gevoerde activiteiten onmogelijk maken. Het is immers voor dit laatste van primordiaal belang een reëel en geloofwaardig beeld te hebben van uw achtergrond, uw eventuele relaties met de autoriteiten en uw vroeger verrichte activiteiten. Door uw ongeloofwaardige verklaringen inzake uw vluchtmotieven maakt u die beoordeling onmogelijk.

Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging/ moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten

ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden.

In dit verband kan erop gewezen worden dat uw activiteiten voor de KDPI in België, die u aan de hand van een aantal foto's aantoonde, zeer gelimiteerd blijken te zijn. Zo beperkte uw bijdrage aan de drie activiteiten waarbij u present was zich tot een loutere deelname als gewone betogers. U heeft hierbij nooit een organisatorische rol opgenomen, noch met de pers gesproken, noch gesproken (CGVS, p. 3). Voorts erkende u dat de betoging aan het Schumanplein, waaraan u als één van de ongeveer 300 à 400 deelnemers participeerde, niet tegen Iran, maar tegen Turkije was gericht (CGVS, p. 4). Voorts vond de activiteit, waaraan u (net als 200 anderen) nabij Roeselare deelnam, binnenskamers plaats (CGVS, p. 4), waardoor bezwaarlijk aangenomen kan worden dat de Iraanse autoriteiten hiervan op de hoogte zouden kunnen zijn. Betreffende de betoging voor de Iraanse ambassade blijkt uit uw verklaringen tot slot dat er zo'n 300 andere betogers aan deelnamen, waardoor het wederom niet plausibel is dat u, die er enkel als gewone deelnemer aanwezig was, door de Iraanse autoriteiten zou zijn geïdentificeerd. U erkende bovendien niet te weten of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw deelname aan drie politieke activiteiten in België (CGVS, p. 4). Gelet op deze bevindingen over uw zeer beperkte politieke activiteiten in België kan bezwaarlijk aangenomen worden dat u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.”

Verzoeker voert blijkens een lezing van het verzoekschrift, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind en worden zij door de Raad overgenomen. Verzoeker toont aldus in het geheel niet aan en er kan geenszins worden aangenomen dat hij bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst ten gevolge van zijn uitermate beperkte politieke engagement in België, dat blijkens het voorgaande geen voortzetting vormt van een oprecht en geloofwaardig politiek engagement in zijn thuisland en slechts bestaat uit een eenvoudige deelname als gewone betogers aan een drietal politieke activiteiten, in de negatieve aandacht zou dreigen te komen staan van de Iraanse autoriteiten; laat staan dat hij aannemelijk zou maken dat dit in zijner hoofde zou (kunnen) leiden tot ernstige problemen.

Gelet op het voorgaande, is verzoekers verwijzing naar het strafbare karakter van het voeren van KDPI-activiteiten in zijn land van herkomst verder niet dienstig. Verzoeker kan bezwaarlijk volstaan met een verwijzing naar de algemene situatie in zijn land van herkomst om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

De overige door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde, hoger besproken asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.7. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT